

Rudinszky István

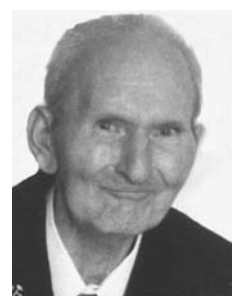
Bogdán Győző

Szabó Barna

Tóth József

Drencsán Balázs

Katonka Sándor

Grünwald Mátyás

Szedlák János

Zachár János

Bagdy István

Huczka András

Juhász András

Szokolai György

Podányi Tibor

Köszöntjük a 2018-ban rubin-, vas-, gyémánt- és aranyoklevéllel kitüntetett kollégáinkat!

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Szenátusa 2019-ben **rubindiplomával** ismerte el **Diósy Gáspár** *vasoklevéles építésmérnök* tagtársunk értékes munkásságát, aki 1923-ban született Doroszlón, és a budapesti Műegyetemen 1949-ben szerezte meg oklevelét.

Végzés után a Lágymányosi Középipari Vállalatnál – átszervezések után az Építésügyi Minisztérium 31. sz. Állami Építőipari Vállalata – építészvezetőként dolgozott, kezdetben Budapesten. 1951 februárjától Berentén a Borsodi Hőerőmű felvonulási munkáit, majd a kastélykerti készenléti lakótelep építését vezette. Ennek befejezése után, a Berentei Kokszolómű építését irányította, annak leállításáig. 1954-től 1957-ig Kazincbarcika város számos lakótömbjének építésén dolgo-

zott, majd megbízták a Borsodi Vegyi Kombinát oxigén és szintézis üzemének bővítésével.

1958-tól 1972-ig a Borsodi Szénbányászati Tröszt magasépítési beruházásainak ellenőrzését irányította. Később a külszíni építkezések területi főmérnökévé nevezték ki. 1972-től a Nehézipari Építő Vállalatnál vezető technológusként, majd a Nehézipari Minisztériumban műszaki-gazdasági szakértőként dolgozott. 1974-ben a Magyar Szénbányászati Trösztnél, mint az építészeti önálló osztály vezetője, a 10000 bányászlakás építésének, valamint az EOCÉN program külszíni magas- és mélyépítési beruházásainak koordinációs feladatait látta el. 1983-ban vonult nyugállományba, műszaki gazdasági tanácsadóként.

Munkásságát több Kiváló Dolgozó, a Bányász Szolgálati Érdemérem, valamint az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium részéről Kiváló Munkáért kitüntetésekkel ismerték el. Az OMBKE-nek 1975-től tagja.

2019. augusztus 30-án a Miskolci Egyetemen díszaulájában Ünnepi Szenátus ülésen került sor a Műszaki Földtudományi Karon 50 évvel ezelőtt végzetek jubileumi aranydiplomáinak átadására. A 65, 60 évvel ezelőtt végzetek szeptember 10-én Sopronban, az Erdőmérnöki Kar évnyitóján vehették át vas- és gyémánt diplomáikat.

Vasoklevelet kaptak

Balázs Béla gyémántokleveles olajmérnök
Hegyi Ferenc gyémántokleveles olajmérnök
Pálfy Attila gyémántokleveles bányaművelőmérnök
Varga Imre gyémántokleveles olajmérnök

Gyémántoklevelet kaptak

Jankó Gábor aranyokleveles geológusmérnök (1958)
Balovics István aranyokleveles bányagépészmérnök
Barvitz Anna aranyokleveles geofizikusmérnök
Bereczki István aranyokleveles bányagépészmérnök
Cserhádi József aranyokleveles bányaművelőmérnök
Éliás József aranyokleveles bányaművelőmérnök
Hegedűs Csaba aranyokleveles bányaművelőmérnök
Hild József aranyokleveles bányaművelőmérnök
Hódosi Sándor aranyokleveles bányaművelőmérnök
Horváth Boldizsár aranyokleveles bányaművelőmérnök
Jámbor Imre aranyokleveles bányagépészmérnök
Jeney Zsigmond aranyokleveles olajmérnök
Judt István aranyokleveles bányaművelőmérnök
Kiss L. Sándor aranyokleveles földmérőmérnök
Kovács János aranyokleveles bányaművelőmérnök
Könczey Gáborné (szül. *Stverteczky Mária*) aranyokleveles geológusmérnök
Kukai Lajos aranyokleveles bányaművelőmérnök
Mester Sándor aranyokleveles földmérőmérnök
Mező István aranyokleveles bányaművelőmérnök
Nagy Zoltán aranyokleveles geofizikusmérnök
Nagy Zoltánné (szül. *Walcz Irén*) aranyokleveles geofizikusmérnök
Németh György aranyokleveles bányaművelőmérnök
Dr. Németh Gyula aranyokleveles földmérőmérnök
Pázsák János aranyokleveles bányaművelőmérnök
Sághy György aranyokleveles geofizikusmérnök
Sághy Györgyné (szül. *Szabados Éva*) aranyokleveles földmérőmérnök
Schmidt József aranyokleveles bányaművelőmérnök
Szamosi Györgyné (szül. *Donka Rozália*) aranyokleveles bányaművelőmérnök
Tiszai László aranyokleveles bányaművelőmérnök
Unger Péter aranyokleveles bányaművelőmérnök
Dr. Varga József aranyokleveles bányagépészmérnök
Vida Zsolt aranyokleveles geofizikusmérnök

Aranyoklevelet kaptak

Andó János okleveles geológusmérnök
Barta Lóránt okleveles bányagépészmérnök
Bényei Zoltán okleveles bányaművelőmérnök
Bogár József okleveles bányagépészmérnök
Bogdanovits László okleveles bányagépészmérnök
Botzheim István okleveles bányagépészmérnök

Dr. Böginé Kövesdi Erzsébet okleveles geológusmérnök
Dr. Breuer János okleveles bányaművelőmérnök
Dr. Csete Jenő okleveles gáziparimérnök
Csiky Emil okleveles bányaművelőmérnök
Dr. Csőke Barnabás okleveles bányaművelőmérnök
Dúl György okleveles bányagépészmérnök
Elekes László okleveles bányagépészmérnök
Erdélyi László okleveles bányaművelőmérnök
Erős György okleveles bányaművelőmérnök
Ferenczy József okleveles olajmérnök
Fülöp Aladár Csaba okleveles gáziparimérnök
Gergely János okleveles bányagépészmérnök
Hegyaljay György okleveles bányaművelőmérnök
Hegyi András okleveles bányagépészmérnök
Herédi Pál okleveles geofizikusmérnök
Horváth György okleveles geofizikusmérnök
Horváth József okleveles olajmérnök
Dr. Járfás László okleveles bányaművelőmérnök
Jolsvai József okleveles bányagépészmérnök
Józsa Sándor okleveles bányaművelőmérnök
Kalydy Zoltánné (szül. *Istók Zsuzsanna*) okleveles geofizikusmérnök
Koleszár János okleveles bányaművelőmérnök
Kovács Alfréd okleveles bányaművelőmérnök
Kovács János okleveles gáziparimérnök
Kovács Kázmér okleveles geofizikusmérnök
Králik Iván okleveles bányagépészmérnök
Kreischer Károly okleveles bányaművelőmérnök
Kumánovics György okleveles geológusmérnök
Kupay János okleveles bányagépészmérnök
Lékai Gusztáv okleveles gáziparimérnök
Lénárd Miklós okleveles geológusmérnök
Dr. Lovas László okleveles bányaművelőmérnök
Ludányi Ottó okleveles bányagépészmérnök
Ludányi Ottóné (szül. *Peszleg Irén*) okl. geológusmérnök
Lukács István okleveles bányaművelőmérnök
Morvai László okleveles bányagépészmérnök
Nagy Zoltán okleveles gáziparimérnök
Ország Imre okleveles bányaművelőmérnök
Ósz Árpád okleveles olajmérnök
Pallós Péter okleveles bányaművelőmérnök
Petricsek József okleveles bányaművelőmérnök
Soós István okleveles gáziparimérnök
Szabó Ákos okleveles bányaművelőmérnök
Tatár András okleveles olajmérnök
Tatár András okleveles olajmérnök
Torják Tibor okleveles bányaművelőmérnök
Tóth Árpád okleveles bányaművelőmérnök
Trömböczky Sándor okleveles olajmérnök
Ulrich József okleveles bányaművelőmérnök
Verbőci József okleveles geofizikusmérnök

* Összeállításunk a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar által kiadott „A 2019. évben jubileumi diplomában részesült bányagépész-, bányaművelő-, földmérő-, gázipari- geofizikus-, geológus-, és olajmérnökök rövid szakmai életrajza” c. kiadvány alapján készült. Engedélyüket és segítségüket ezúton is köszönjük! – Szerkesztőség

E helyről is tisztelettel gratulálunk valamennyi kitüntetettnek! Közülük az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tagjainak rövid életútját a következőkben ismer-tjük. – *Szerkesztőség*

Vasoklevél jubileumi diplomában részesült:

Pálffy Attila †

gyémántokl. bányaművelőmérnök Oklevelet Sopronban a Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar, bányaművelő szakán 1954. december 29-én kapott. Az egyetem elvégzése után két évig a Bányaműveléstan Tanszéken dr. Zambó János professzor mellett tanársegédi munkát végzett. Saját kérésére került áthe-

lyezésre a Pécsi Szénbányászati Tröszt-höz. Itt a műszaki osztályon szembesült először a pécsi medencerezés műszaki fejlesztési gondjaival. A megoldások folyamatos kutatásán és bevezetésén 15 éves üzemi és több mint egy évtizedes igazgatósági munkakörökben dolgozott. Számos sikeres és eredményes megoldás megszületésének, bevezetésének aktív részese volt. Megalakulásakor került a Magyar Szénbányászati Tröszt-höz, ahol az első években a Mecseki Szénbányák területi főmérnökeként, majd termelési osztályvezetőként működött. Így az ország valamennyi szénbánya vállalatát és bányáüzemét részletesen megismerhette. E tapasztalatok – a Mecsekbe való visszatérése után – segítettek a kapcsolatépítésben, a műszaki fejlesztés fő irányainak meghatározásában, stratégiájának megtervezésében és megvalósításában. A mecseki szénbányászat felszámolásakor maga kérte nyugdíjazását.

Ezután szakértői engedély birtokában szerződéses munkákat végzett (műszaki elemzések, megvalósíthatósági tanulmányok stb.). 2018-ig foglalkozott a Mecseki Szénbányászat műszaki történetével kapcsolatos kutatással, publikációval (könyvek, cikkek) és a bányászati emlékek megjelölésével, emlékhelyek kialakításával a 2001-ben létrehozott Pécsi Bányásztörténeti Alapítvány munkatársa és kuratóriumának tagjaként.

1950-től tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. Sóltz Vilmos-emlékérmek és a Mikoviny Sámuel-emlékérem tulajdonosa. Az alapítvány 2018-ban kezdődő, kényszerű okok miatti felszámolása után a Mecsek Egyesület Bányászati Osztályának munkatársaként az eredeti célok megvalósításán dolgozik.

Gyémántoklevél jubileumi diplomában részesült:

Cserhádi József †

aranyokl. bányaművelőmérnök

1935. augusztus 2-án született Öreglakon, majd az elemi, illetve az általános iskolát itt, a gimnáziumot Kaposváron végezte. Érettségi után 1954 őszétől a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója volt, majd a három utolsó évet Sopronban végezte és szerzett bányamérnöki diplomát 1959-ben.

Munkáját az Ércbányászati Feltáró Vállalat pátkai

bányáüzemében kezdte. Fő szakmai feladata volt a fluoritos és komplex színesérccek szelektív flotációs technológiájának üzemi szintű kidolgozása és alkalmazása, galenit, szfalerit és fluorit koncentrátumok kinyerésére. 1969. május 31-ig munkaterülete az ércelőkészítő szakmai és gazdasági irányítása, majd 1969. június 1-től 1973. április 31-ig, a

bányáüzem bezárásáig az üzem üzemvezetője és felelős műszaki vezetője volt.

1967 és 1969 között bányai gazdasági mérnök képe-sítést szerzett levelező tagozaton. 1973. május 1-től vállala-ton belüli áthelyezéssel az Országos Érc- és Ásványbányák Fehérvár-surgói Homoküzemhez került üzemvezetői beosz-tásba, melyet 1976. augusztus 31-ig látott el.

1976. szeptember 1-ével a Fejér Megyei Bauxitbányák Vállalatnál lépett munkába:

- 1979. június 15-ig műszaki fejlesztéssel foglalkozott (fúrás, robbantás, vágathajtás, bányaművelési technológia stb.).
- Ezután Rákhegy II. – Bitó II. összevont bányáüzemek fele-lős műszaki és üzemvezetője.
- 1984. november-től vállalati főtechnológus és termelési osztályvezető-helyettes.
- 1987. december 1-től 1989 végéig termelési osztályvezető.
- 1990. december 31-ig, nyugdíjba vonulásáig a Bakonyi Bauxitbánya területi főmérnöke Kincsesbányán.

Kitüntetései: Munka Érdemérem (1962), Kiváló Dol-gozó (1967, 1980), Bányászati Szolgálati Érdemérem foko-zatai (1974, 1984, 1990), Kiváló Munkáért (1981) Szolgálati Oklevél (1983), Bányamentő Szolgálati Érdemérem (1985) Kiváló Feltaláló arany fokozat (1988), Sóltz Vilmos-emlék-érem (1997, 2007, 2017).

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászat Egyesü-letnek 1957 óta tagja. Vezetőségi tagja volt az OMBKE Rob-bantástechnikai Szakbizottságának (1980-1990), és az OMBKE Kincsesbányai Csoportjának több cikluson keresztül.

Hegedűs Csaba

aranyokl. bányaművelőmérnök
1934. június 13-án született Pár-kányban.

Aktív bányamérnökként mind-végig a bányabiztonságot szolgálta a tatabányai és az oroszlányi szén-bányákban. Innen kellett 1990-ben kényszernyugdíjba vonulnia a Biz-tontságtechnikai Osztály éléről.

16 év önkormányzatiság következett. Feladatköre köz-biztonsági tanácsnokként a civil közrendvédelem őrzésében való közreműködés lett. Az önkormányzati szolgálatból Ta-tabánya Közbiztonságáért Díjjal és a megyeszékhely Ezüst Turul Díjával búcsúztatták el.

Eredeti szakmája büvökörében maradvá a geotermikus energia bányászható változatát kísérte meg a köznek aján-lani. Azután az úgynevezett modern elméleti fizika anomáli-áit tekintette át, és megállapításait foglalta írásba. Rámutatott a „fentartható fejlődés” ötlet Földünk élıhetőségét ellehetle-

nító végzetes következményeire, ami az amúgy is rohamosan fogyatkozó-pusztuló természeti erőforrások fokozódó kifosztására ösztönöz.

Időközben hat könyvet írt ilyesféle témakörökben is, jobbra magának és könyvtárak részére. Ezek ugyanis nem szolgálták a XXI. századi profitorientált igényeket a reájuk jellemző természetkonformitásuk miatt.

Viszonzásul egyik írásáért, a Sándor Palotából mégis megajándékozták egy Szent-Györgyi Alberttől származó igazmondással, aminek továbbadását elemi kötelességének tekintette: „Az ember történelme során először képes valóban élvezni az életet. Most először tudja kielégíteni összes alapvető igényét. De történelme folyamán ugyancsak most először képes arra is, hogy egyetlen csapással elpusztítsa önmagát, vagy arra, hogy a szennyeződéssel és a túlnépesséssel lakhatatlanná tegye ezt a szűkülő kedves földtekét.”

Ez idő szerint – ésszerű megoldás esélyének hiányában, ha ez nem változik – már valóban oka van minden emberársának, flórának és faunának kívánni a Jó szerencsét!

Hild József

aranyokl. bányaművelőmérnök
1935. január 22-én született Pusztakovácsiban. Az elemi és az általános iskola elvégzése után Kaposváron érettségizett 1954-ben, majd ugyanabban az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Az első két év képzés után tanulmányait Sopronban folytatta, ahol 1959-ben bányaművelő mérnöki diplomát szerzett.

Munkáját 1959. júniustól a Közép-Dunántúli Kőbányák badacsonyi üzeménél kezdte. 1960 áprilisától a Bakonyi Bauxitbánya Vállalatnál dolgozott üzemmérnök, aknavezető, üzemvezető-helyettes és bányavezető beosztásokban, a halimbai és nyírádi bányáüzemeknél.

1984-ben a Műszaki Osztályra került, ahol szellőztetési vezetőként a mélyművelésű bányák szellőztetési feladataival, ezen belül kiemelten a munkahelyi dízel rakodó- és szállítógépek munkahelyeinek szellőztetési megoldásaival foglalkozott.

1987-től a Termelési Osztályon osztályvezető-helyettes, majd osztályvezető beosztásban dolgozott, ahol fő feladata volt a hazai és külföldi timföldgyárak egyenletes ellátását szolgáló mélyművelésű és külfejtésű bauxittermelés összehangolása, a bauxitszállítás egyenletes biztosítása. Ezt a feladatot 1993 júliusáig – nyugdíjba vonulásáig – látta el.

Munkáját a következő kitüntetésekkel ismerték el: Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozata; Kiváló Munkáért elismerés; Kiváló Bányász elismerés; Miniszteri kitüntetés; Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozata; Műszaki Alkotói díj; Kiváló Dolgozó elismerés.

1961 óta az OMBKE tagja, megkapta a Soltz Vilmos-éremmel 40 és 50 éves tagsága alkalmából.

Jeney Zsigmond

aranyokl. olajmérnök

1934. április 13-án született a Szatmár megyei Zsarolya köz-

ségben. Az elemi iskola alsó tagozatát szülőhelyén, a felső tagozatot Kaposváron és Debrecenben, a középiskolát pedig Szegeden végezte el 1954-ben. Egyetemi tanulmányait a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán 1954 és 1959 között Miskolcon és Sopronban végezte. 1959-ben olajmérnöki oklevelet, 1974-ben pedig

gázipari mérnöki oklevelet szerzett.

Az egyetem elvégzését követően az OKGT szolnoki üzeménél helyezkedett el. Itt 1964 őszéig előbb az orosházi üzemegységénél fűromérnöki feladatokat végzett, majd a létrehozott üllési, 1965-től pedig a szegedi fűrasi üzem helyettes vezetőjeként a szervezési feladatok mellett a kutak fűrásának és kivizsgálásának műszaki irányítását végezte. Erre az időszakra esett a szanki szénhidrogén-mező megtalálása, majd az ország legjelentősebb kőolaj- és földgáz előfordulásának a fűrasi kutatása és feltárása Algyőn. Ezek embert próbáló, szép feladatok voltak.

1967-től az olajipar szakhatósági felügyeletét ellátó Bányahatóságnál dolgozott, előbb a Budapesti Kerületnél, majd az 1969-ben létrehozott Szolnoki Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség vezetőhelyettes főmérnöki feladatait végezte.

1984-ben felkérésre az OKGT Bányászati Igazgatóságon, rövid idő múlva az akkor megalakult Kutatási Igazgatóság helyettes vezetői feladatait országos szinten, egyben a Fűrasi Osztály vezetői teendőit látta el. Ezzel egy időben a kútkitörések megelőzésének és elhárításának országos parancsnoki feladataival is megbízták. Ebben az időszakban fejlesztették ki azt a tankalvázza szerelt sugárhajtóműves tűzoltó berendezést, amit ma is használnak, és amelyet az öbölháború idején Kuvaitban az égő olajkutatok oltásánál nagy sikerrel alkalmaztak.

Munkáját mindegyik munkahelyén értékelték, elismerték, amiért több kitüntetésben részesült. Szakmai pályafutását 1991 végén az OKGT-nél fejezte be.

Nyugállományba vonulása után felkérésre csak néhány szakmai feladatot vállalt, de érdeklődése megmaradt a fűrasi szakma iránt. Gyakori látogatója a Budapesti Olajos Hagyományápoló Kör rendezvényeinek.

Judt István

aranyokl. bányaművelőmérnök

A Bányamérnöki Kar elvégzése után a Pécsi Szénbányászati Tröszt kikérésére 1959 és 1960 között a Pécsbánya Bányáüzemhez került mezőmérnöknek. Ezen bányáüzemben 1960 és 1965 között szellőztetési vezető munkakört töltött be, mely mellett üzemi biztonságtechnikával, robbantási munkák felelős vezetésével, porvédelmi és tűzvédelmi feladatokkal, az üzemi bányamentő állomás parancsnoki munkáival is foglalkozott. 1965 és 1967 között üzemi főmérnök-helyettes, 1967 és 1972 között üzemi főmérnök, majd aknavezető.

1972-től 1975-ig Pécsbánya Bányáüzem és Szabolcs

Bányaüzem összevonásakor a közös üzem főmérnök-helyettese lett.

1975 és 1978 között a Mecseki Szénbányák Vállalat műszaki osztályvezető-helyetteseként dolgozott. Ekkor készítette el a mecseki szénbányászat egészére érvényes „Meredekdőlésű fabiztosítású fejtési technológia”-t. Vállalati felelőse volt az „I A. SCS.” típusú komplex fejlesztési technológiai kísérletnek.

1979 és 1982 között Zobák bánya főmérnöke lett, majd 1982 és 1984 között a MSZV Távlati Tervezési Osztály vezetőjeként a Liász-programon dolgozott.

1984-től 1985-ig a Pécsi Bányaüzem főmérnök-helyettese, 1985 és 1987 között főmérnöke, majd 1987 és 1989 között üzemvezetője volt. Főmérnök-helyettesként a Dowty típusú meredekleplei komplex fejtési berendezés kísérleti technológiáját dolgozta ki és vezette a kísérleteket.

1990-ben a Vasas Bányaüzemet is a Pécsi Bányaüzemhez csatolták. A közös üzemnek lett az üzemvezető felelős műszaki vezetője. Innen ment 1991. március 31-én korengedményes nyugdíjba.

Kovács János

aranyokl. bányaművelőmérnök

1935. december 4-én született a Sopron megyei Felsőporon. Az általános iskolát szülőfalujában, a középiskolát Sopronban végezte, 1954-ben érettségizett. Ezt követően a Budapesti Műszaki Egyetemre jelentkezett, azonban helyhiány miatt nem vették fel. Tudomására ju-

tott, hogy a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen még van felvétel, ahova a jelentkezését követően fel is vették. Oklevelét 1959. május 9-én Sopronban vette át.

A diploma megszerzését követően 1959. május 21-én a Komlói Szénbányászat Tröszt Kossuth Bányaüzemében helyezkedett el. A mecseki szénbányászat nehézségeit, veszélyeit (sújtólég, gázkítóérés, tűz, kőzetnyomás) üzemmérnök-ként ismerhette meg. A gyakorlati munka irányításához szükséges tudás megszerzésében segítették a több évtizedes tapasztalatokkal rendelkező bányászok.

A gyakorló év letelte után különböző, közvetlen termelést irányító munkakörben dolgozott: szellőztetési felelős, szállítási, majd termelési körletvezető. A szükséges gyakorlati ismeretek megszerzése után a tervezési csoport munkáját irányította, majd megbízták a főmérnök-helyettesi munkakör ellátásával. 1974. március 1-jével a Kossuth Bányaüzem főmérnökévé, felelős műszakvezetőjévé nevezték ki, mely munkaköröket hat évig töltötte be. Ezen időszak alatt a Bányaüzem négyszer nyerte el az Élüzem címet. 1980. március 1-én a Mecseki Szénbányák Igazgatóságára helyezték, ahol fősztályvezetői, majd főmérnöki munkakört látott el. 1984-ben megbízták a három komlói bányaüzem (Kossuth, Béta, Zobák) összevonásának előkészítésével, majd az így megalakult Komlói Bányaüzem irányításával. Innen ment nyugdíjba 1989. december 27-én.

Munkavégzése során számos kitüntetést kapott: Bányászat Kiváló Dolgozója kitüntetés (6 alkalommal), Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozata (2 alkalom-

mal), Bányász Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozata, Honvédelmi Érdemérem (3 alkalommal).

Nyugdíjazása után Komlói Város Önkormányzatának Gazdasági Bizottságában, majd 1998 óta a Komlói Városi Bizottság elnökeként végez közfeladatot. A várost szolgáló szakmai, közéleti munkájának elismerésül 2001-ben oklevelet, 2005-ben emléklapot és Pro Urbe díjat kapott.

Németh György

aranyokl. bányaművelőmérnök

1936. május 2-án született Sopronban. Itt járta iskoláit és végezte a gimnáziumot. 1959-ben a Sopronban utolsóként végzett bányamérnöki évfolyam tagjaként bányaművelőmérnöki oklevelet, 1984-ben második diplomaként a Budapesti Műszaki Egyetem Építésmérnöki

Karán építőipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

A szénbányászatban Jókai bányán szakvezető aknász-ként, Padragon körletvezetőként dolgozott. A Közép-dunántúli Szénbányáknál, illetve ennek utódjaként a Veszprémi Szénbányáknál – rövid tatabányai kitérő közbeiktatásával – osztályvezetői, fősztályvezetői és gazdasági vezérigazgató-helyettesi beosztások után a vállalat vezérigazgatójaként fejezte be szénipari tevékenységét. 1990 és 1996 között Budapesten a Magyar Bányászati Szövetség (kezdeti elnevezése szerint Magyar Bányászati Kamara) alapító elnökeként vett részt a bányászat vállalkozói érdekképviseletében. 1991 és 1993 között a Rumpold GmbH szerződéses mérnöke volt, ahol tüzelőanyag-kereskedéssel és kommunális hulladék-gazdálkodással foglalkozott. Ezt követően a veszprémi székhelyű Bányászat Ipar Technika Kft. ügyvezetőjeként, később társtulajdonosaként a vállalkozás bányagép-kereskedelmi és acélszerkezet-gyártási tevékenysége mellett a hazai radioaktív hulladékéltelvezési programban vállalt különböző feladatokat. 2008 és 2016 között az angol érdekeltségű Mott-McDonald tervező iroda magyar mérnökkamarai tervezői jogosítványokkal rendelkező megbízottjaként a Bataapáti NRHT felelős bányászati tervezői feladatait látta el. Tagja volt nemzetközi energetikai bizottságoknak, a Rotary Klubnak, a Központi Bányászati Múzeum felügyelő bizottságának. Ez utóbbinak 2004-től elnöke. Az OMBKE-nek 1959-től tagja.

Kitüntetései: Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatai (1974, 1984, 1989), Bányászat Kiváló Dolgozója (1975, 1978), Munka Érdemrend bronz fokozata (1985), Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje (1994), Kiváló Bányász (1995), Szent Borbála-emlékérem (1996), Nottinghamshire Basetlaw érem (1997), Pro Facultate Rerum Metallicarum (1998), Soltz Vilmos-emlékérem (1999, 2009). A Magyar Bányászatért szakmai érdemérem (2002), Arany Emlékérem Veszprém Önkormányzatától (2005), Magyar Bányászatért – „Köszönjük Elnök Úr” (2012).

Schmidt József

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934. február 14-én született Fulókercsen. Oklevelét 1959-ben szerezte meg Sopronban. Első munkahelye, ahol 1959.

május 15-től 1980. augusztus 1-ig dolgozott, a Borsodi Szénbányászati Tröszt Ormosbányai Bányáüzeme volt. Az üzem IV. aknáján, beosztott mérnöként kezdett dolgozni. 1963-tól az üzem biztonsági mérnöke, 1966-tól az akna bezárásáig, mint aknavezető dolgozott. Az akna bezárása után (1968) újra biztonsági mérnöke lett a 4000 főt foglalkoztató bányáüzemnek. 1972-ben bányamester a II. sz. aknán.

1974-től 1978-ig Kubában, mint bányászati szaktanácsadó dolgozott.

Kubából hazatérve 1980. augusztus 1-ig biztonsági mérnöként dolgozott. Üzemi feladatainak végzése mellett, 1963-tól a Miskolci Bíróság bányabiztonsági tanácsadója. 1963-tól 1980-ig a bányáüzem bányamentő parancsnoka volt.

1980-ban a Bakonyi Bauxitbánya Vállalathoz helyeztetten magát, ahol 1991. december 31-ig dolgozott, mint műszaki csoportvezető.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó, Bányamentő Szolgálati emlékérem, a Bányász Szolgálati érdemérem fokozatai, 50 és 60 éves OMBKE-tagságért Sóltz Vilmos-emlékérem.

1981-től a Magyar Kereskedelmi Kamara tagja.

Unger Péter

aranyokl. bányaművelőmérnök
1935. március 14-én született Szombathelyen. Általános és középiskolai tanulmányait is itt végezte, 1953-ban érettségizett. Helyhiány miatt egy év késéssel, 1954 őszén kezdhetette meg egyetemi tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán.

Az első két évet Miskolcon, majd a következő három évet Sopronban hallgatta. 1959-ben védte meg bányaművelőmérnöki diplomáját.

Az aktív munkát közvetlenül ezután a Külszíni Szénbányászati Vállalatnál kezdte el és végig a vállalatnál, illetőleg jogutódjánál tevékenykedett. Két évig Oroszlányban a szépvízéri külfejtésen, termelésirányító munkakörben, majd 1961 májusától az akkori tervezés és szervezés alatt álló visontai bányáüzem talajmechanikai és hidrológiai kutatási, valamint víztelenítési munkálataiba kapcsolódhatott be, csoportvezetőként. Több beosztás után, 1971-től a víztelenítő üzem vezetőjeként dolgozott. 1966 és 1968 között a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen szerzett külfejtési szakmérnöki diplomát.

1973-tól az üzem műszaki osztály vezetője, majd 1976-tól a termelési osztály vezetője.

1981-től bányaművelési, 1983-tól technológiai főmérnöként tevékenykedett. 1985 őszétől az akkor induló bükkábrányi külfejtésnél főmérnöki teendőket, majd 1987-től üzemigazgatói feladatot látott el, egészen 1997 végéig, nyugdíjba vonulásáig.

Az itt eltöltött 12 évben részese lehetett az üzem tervezési, beruházási, szervezési tevékenységének, amely nyomán az induló kőszegi technológiát a korszerű nagygépes-

szalagos technológia váltotta fel. Eredményként korszerű, 3,5-4 millió tonna/év kapacitású külfejtés alakult ki.

Dr. Varga József

aranyokl. bányagépészmérnök
1936. április 26-án Halimbán született. 1959-ben a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar bányagépész szakán, 1965-ben ugyanitt Bányaiipari gazdasági mérnök szakán diplomát, majd 1985-ben egyetemi doktori oklevelet szerzett. 1959-1974 között a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat műszaki ellenőre, majd osztályvezetője volt. 1974-1990 között a Magyar Alumíniumipari Trösztben létesítményi főmérnök, osztályvezető, főosztályvezető-helyettes, bányászati igazgató munkaköröket töltött be. 1991-1995 között a HUNGALU Rt. bányászati menedzsere volt. 1996-tól az Országos Munkaegészségügyi Intézet és utód-szervezetei munkatársa, osztályvezetője, majd szakértőjeként fizioergonómiai kutatásokat végzett. Fő kutatási témái:

- A bányamunka humanizálása
- Fiziológiai mérések a bányászatban, a komplex igénybevétel
- Ergometria, a terhelés-küszöb meghatározás módszere
- A szívfrekvencia variabilitás (HRV) módszerének alapjai és felhasználása a foglalkozás-egészség prevenciója terén
- Fizioergonómiai ismeretek, innováció a foglalkozás-egészségügyben
- A váltóműszakos munkavégzés élettani hatásai

1985-1990 között a Nehézipari Műszaki Egyetemen a bányagazdaságtan és bányászati ergonómia szakterületeken oktatótt.

Hazai és nemzetközi konferenciákon, kongresszusokon – MTA rendezvények (1982-2017), Nemzetközi Ergonómia Társaság (IEA) rendezvények (1991-2006), Magyar Üzemorvosok Tudományos Társasága Kongresszusai (1998-2019), Magyar Munkahigiénikusok Társaság Kongresszusai (1997-2015) – rendszeresen előadásokat tartott szakterületéről.

Tagja volt az MTA Szervezési-vezetési Tudományos Bizottságának (1980-1988), az MTA Bányaeegészségügyi és Bányászati Ergonómiai Tudományos Bizottságának (1980-2009, 1996-tól titkára) és az MTA Bányászati Tudományos Bizottság Ergonómiai Albizottságának (2009-2016).

Hazai és nemzetközi periodikákban, szakmai folyóiratokban 70 közleménye jelent meg, két szakkönyv társszerkesztője (A magyar Bányaeegészségügy története, Uránbányások egészségi vizsgálata) három szakkönyv szerzője (Fiziológiai mérések, Fejezetek a fizioergonómia témaköréből, Fizioergonómia). Szerkesztője és társszerzője az Emlékkönyv a hazai bauxitbányászatról című kiadványnak.

Szakmai elismerései: Kiváló Dolgozó (1962, 1966, 1973), Nehézipar Kiváló Dolgozója (1964), Munkaérdemrend bronz (1974) és ezüst fokozata (1985), Bányász Szolgálati Érdemérem bronz (1974), ezüst (1984) és arany (1994) fokozata, Sóltz Vilmos-emlékérem (1989, 2002, 2012), Pro Facultate Rerum Metalliarium (1996), MTA Emlékkönyv (2007).

Szakmai egyesületi tagságai: OMBKE (1960-tól), MET (1990), Hungalu-ME Bányamérnöki Alapítvány Kuratóriumi-

mának elnöke (1989-től), Bányaegészségügy-Bányabiztonság Alapítvány titkára (1996-tól), majd elnöke (2007-től).

Aranyoklevél jubileumi diplomában részesült:

Bogár József

okl. bányagépészmérnök

Dorogon született 1945. december 28-án, általános iskolát itt és Ajkán végezte. 1959 és 1964 között Esztergomban a Hell József Károly Bányagépészeti-Bányavillamosági Technikumba járt, melynek elvégzését követően egyetemi tanulmányait Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányagépészmérnöki szakán folytatta.

1969. július 1-től a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat Halimba III. bányauzemében helyezkedett el. Témakörei: gépesített frontfejtések, gyaluk, marótárcsás jövesztő gépek, láncozonszolók kísérletei. A Halimba II. bányauzembe 1970. március 1-jével került, ahol gépészeti vezetőként összevontan vitte a gépész- és a villamos részlegeket.

1974. május 1-től Nyirádon nevezték ki a gépészet és a villamosság vezetőjének, itt a mélyművelésű bányauzemek mellett a bányához tartozó külfejtések gépész- és villamos üzemvitel is feladata volt. Ebben az időszakban a bauxittermelés felfutó szakaszban volt, ezért a nyirádi bányánál nem ritkán 3-4 mélyművelésű, és 2-3 külfejtésű bánya üzemelt egyidejűleg. Ezek üzemvitel mellett az új bányák nyitása, bezárása, gépész és villamos tervezése-fejlesztése tartozott feladatai közé.

1980 és 1983 között a Miskolci Egyetemen bányaiipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett. 1995-ben bányagépész-, bányavillamos tervezői jogosultság megszerzése érdekében az OBF előtt sikeres vizsgát tett és tervezői jogosultságot szerzett. A Magyar Mérnöki Kamarrában 2002-ben, e két témakörben a szakértői jogosultságot is megszerzte, melyet 2005-től napjainkig sikeresen hosszabbított meg.

A Vállalat központjába 1989. január 1-jével gépészeti osztályvezetőnek nevezték ki, majd 1995-től helyettes főosztályvezetőként a Gépészeti, az Energetikai, valamint a Hírközlési Osztályt vezette. A termelési volumen csökkenésével a társaság maradék gépészetének vezetőjeként az LHD technika továbbfejlesztése, hatósági ügyek intézése, valamint a külső gyártókkal történő kapcsolattartás volt a feladata 2004. december 22-i nyugdíjba vonulásáig.

Nyugdíjasként még 2006. február 1-ig a MAL Rt. Bauxitbányászati Ágazatánál dolgozott. 2005. április 1-je és 2012 között nyugdíjas vállalkozóként a Mecsekérc Zrt.-nél, valamint a GEO-FABER Zrt.-nél dolgozott.

Dr. Breuer János

okl. bányaművelőmérnök

1945. október 15-én született Hámorban. Általános iskolai tanulmányait Hámorban és Diósgyőrben végezte, majd 1964-ben a miskolci Kilián György Gimnáziumban érettségizett. Felsőfokú tanulmányait 1964 és 1969 között a

Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán végzett, bányaművelőmérnöki oklevelét 1969-ben, doktori (PhD) oklevelét 2005-ben kapta meg.

Szakmai tevékenysége a pályakezdéstől a nyugdíjba vonulásig a Mátraaljai Szénbányákhoz és annak jogutódjához, a Mátrai Erőmű Zrt.-hez kötődik.

1969 és 1972 között üzemi bányamérő, majd üzemi főbányamérő volt. 1972-től a vállalat központjában dolgozott, 1976-ig művelés-technológusként, 1979-ig csoportvezetőként. 1979-től 1983-ig termelési osztályvezető-helyettesként, majd 1991-ig a Bányászati Osztály vezetőjeként vállalati főbányamérő munkakört is betöltött.

1991-től az erőmű-bánya integrációig, 1993-ig a vállalat műszaki igazgatója, majd a társaság vezérigazgató-helyettese lett. 1996-tól, a vezérigazgatói cím megszüntetésétől nyugdíjba vonulásáig a társaság bányászati igazgatója volt.

A Magyar Bányászati Szövetség elnökségének a szövetség megalakulásától 2003-ig tagja, egy ciklusban a szövetség alelnöke volt. Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Mátraaljai Helyi Szervezetének 1986 és 1994 között titkára, 1994 és 2006 között elnöke volt.

Szakmai elismerései, kitüntetései: Kiváló Dolgozó (több alkalommal), a Mátrai Erőműért aranyérem, Kiváló Munkáért, Kiváló Bányász, Szent Borbála-érem, Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztje, Pro Facultate Rerum Metallicarum, Magyar Bányászati szakmai érdemérem, Soltz Vilmos-emlékérem (két alkalommal).

Csiky Emil

okl. bányaművelőmérnök

1943-ban Mórton született. A középiskolát az itteni gimnáziumban végezte. Érettségi után „helyhiány” miatt nem vették fel a Budapesti Műszaki Egyetemre, ezért a KDT Balinkai Üzeméhez ment dolgozni egy évig. 1962-ben nyert felvételt a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Egyetemi tanulmányai idején a nyári szünetekben Balinkán dolgozott segédmunkásként, csillésként, mérnökségi térkép-szerkesztőként, rajzolóként.

Az egyetemi tanulmányai befejezését követően a szakmájában nem sikerült elhelyezkednie, Balinkán sem, pedig 1961-től 1968-ig ott volt a munkakönyve. Ezért építőipari mélyépítési szakterületen próbált szerencsét. 1968 júliusától a MÉLYÉPTERV miskolci kirendeltségén tervező művezetőként kezdett, majd 1969. január 1-től a Lenin Kohászati Művek Épületkarbantartó Gyáregységénél részben kivitelezési műszaki ellenőri, részben beruházói feladatokat látott el.

1970 és 1979 között a BORSODTERV (megyei tanácsvezető vállalat) mélyépítő tervezője volt. 1980-ban egy évet alig meghaladóan a VEGYTERV miskolci fiókjánál mélyépítési csoportvezetőként dolgozott. 1981-től – visszatérve eredeti képezéséhez – a Borsodi Szénbányák (BSz) Mű-

szaki Tervezési Osztályán helyezkedett el bányászati vezető tervezőként, 1986-tól Dubicsány bánya tervezési létesítményi főmérnökeként.

1989-ben a BSZ felszámolásának kezdetén a Műszaki Osztályt kiszervezték egy INDU-BORSOD nevű Kft.-be, ahol 1990 júliusában munkaviszonyát megszüntették. 1993. április 1-ig munkanélküli volt, miközben három volt munkatársával megalakította az ATLAS-TEAM Mérnöki Kft.-t, mely céggel Algériában az annabai kikötőben egy 250 méter hosszú, csőhidban elhelyezett gumihevederes szállítórendszer tervezését, gyártását, kulcsrakész építés-szerelését valósították meg. A vállalkozásban a cég 1994-ben tönkrement.

1995-től 1997-ig, rokkantnyugdíjazásáig a Borsodi Energetikai Kft. Lyukóbánya üzeménél dolgozott beruházó munkakörben. 1972-től termelőszövetkezetek melléküzemági homok- és kavicskitermeléseinel végzett bányamérési és térképszerkesztési munkákat. 1986-ban az OBF-től bányászati tervezési és szakértői engedélyt kapott a külszíni bányászat területére bányaművelés, tájrendezés, föld alatti térségek-tárolók szakterületekre. 1993-tól földtani kutatás, bányatelek létesítés, műszaki üzemi tervek készítése, bányamérés-térképezés, illetve üzemeltetéssel foglalkozott, felelős műszaki vezetői tevékenységet végzett.

1998 januárjában alapította meg három bányamérnök kollégájával a Bányamérték Bt.-t, annak ügyvezetőjeként jelenleg is bányászati tervezési és szakértői, valamint felelős műszaki vezetői tevékenységet végez.

Dr. Csőke Barnabás

okl. bányaművelőmérnök

1946. január 6-án született Sajószentpéteren. Középiskolai tanulmányait a miskolci Földes Ferenc Gimnáziumban folytatta. Bányamérnöki oklevelét 1969-ben szerezte meg a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakán.

1976-ban műszaki egyetemi doktor, 1986-ban a műszaki tudomány kandidátusa, 1997-ben PhD címet szerzett, 1998-ban habilitált.

1969-től 1970-ig ösztöndíjas gyakornok az Egyetem Ásványelőkészítési Tanszékén, 1970-1975-ig egyetemi tanársegéd, 1976-1986-ig egyetemi adjunktus, 1987-1997-ig egyetemi docens. 1988-ban vendégdocens a Freibergi Bányászati Akadémián. 1995-2000-ig tanszékvezető. 1998-tól egyetemi tanár. 1997-2000-ig Széchenyi Professzori Ösztöndíjas. 2001-2010-ig intézetigazgató. 2016-tól professzor emeritus, nyugdíjas egyetemi tanár.

Kutatási területe: mechanikai eljárás technika, ásványi nyersanyagok és hulladék előkészítése. Aprítási és szétválasztási folyamatok és berendezések tervezése, modellezése, optimalása. Közleményeinek száma: 249, 8 könyv, 15 szabadalom. Oktatási területe: kutatási területével egyező.

Elismerések: Kiváló Munkáért (1979, 1986), Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozat (1984), Borbála-emlékérem (1999), Magyar Érdemrend Lovagkeresztje (2016).

OTDK Tanácsa Pro Scientia elismerő oklevél (1995), Magyar Kémikusok Egyesülete Nívódíj (2007), Mikoviny

Sámuel-emlékérem (2007), Sóltz Vilmos-emlékérem (2012), Magyar Mérnöki Kamara: „Környezetvédelmi Műszaki Felsőoktatásért” (2011) és „Tiszteletbeli Tag” (2016), „Szilikátipar Tudományos Egyesület Örökös Tagja”, Miskolci Egyetem Pro Universitate (2011), Miskolci Akadémiai Bizottság „Tudományos Díj” (2015), BKL-Bányászat Nívódíj (2016).

Tudományos szervezetek: az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület, a Szilikátipari Tudományos Egyesület tagja. A MTA Bányászati Tudományos Bizottságának (BTB) tagja (1990-93, 1996-), titkára (2005-2011), a MTA BTB Mechanikai Eljárás technikai, Nyersanyag-előkészítési Munkabizottságának titkára, társelnöke, elnöke (1997-99, 1999-, 2000-2011). MTA nem akadémikus Közgyűlési Képviselő (2010-2016). A Miskolci Akadémiai Bizottság Bányászati Szakbizottság Érc-, Ásványbányászati és Előkészítéstechnikai Munkabizottságának elnöke (1990-2003). Építőanyag folyóirat szerkesztőbizottsági tag (2008-tól), Biohulladék folyóirat szerkesztőbizottsági tag (2011-től). A Miskolci Egyetem Műszaki-természettudományi Habilitációs Bizottság (2012-ig), majd a Földtudományok Tudományági Habilitációs Bizottság (2013-2016), továbbá a Mikoviny Sámuel Földtudományi Doktori Iskola Tudományági Tanácsa tagja. Az International Scientific Committee of the International Mineral Processing Congress tagja (1997-2012), International Advisory Committee of the International Mineral Processing Congress tagja (2008-2012). Szervező Bizottság elnöke European Symposium on Comminution Budapest (2006).

Elekes László

okl. bányagépészmérnök

1946. július 9-én született Zalakoppányban. Az általános iskola első két osztályát Zalakoppányban, a további osztályokat Oroszlányban végezte el. 1960-tól 1964-ig a kisbéri Tancsics Mihály Gimnáziumban tanult. Az érettségét követően felvételt nyert a Nehézipari

Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányagépészeti szakára, ahol 1969-ben szerzett oklevelet.

A diplomavédés után az Oroszlányi Szénbányák Vállalatnál helyezkedett el, mivel az egyetemi tanulmányai első évében tanulmányi szerződést kötött a vállalattal. Gyakorló mérnökként első munkahelye a vállalat XXI-es bányáüzeme volt. A '70-es években vállalatuknál is a gépesített vágathajtás, fejtésekben a hidraulikus fejtésbiztosító berendezések és marótárcsás jövesztő-arakodó gépek alkalmazása lett a műszaki fejlesztés meghatározó eleme.

1977-ben a XX-as – majki – bányáüzembe helyezték gépészeti vezető beosztásba. 1990-től nyugdíjazásáig a Márkushegyi Bányáüzemben dolgozott szállítási részleg vezetőként. 2001-től egyéni vállalkozóként tevékenykedett 2005-ig.

Szabadidejében szívesen kertészkedik. Tagja több helyi civil szervezetnek: OMBKE oroszlányi szervezete, Oroszlányi Barátainak Köre (OHE), az Oroszlányi Horgász Egyesületben aktívan tevékenykedik. A helyi közéletben a képviselő-testület egyik bizottságának külső tagjaként vesz részt.

Erdélyi László

okl. bányaművelőmérnök

1943. március 11-én született Mezőhegyesen. 1969-ben bányaművelőmérnöki oklevelet szerzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen.

1969 júliusában került a Mecseki Szénbányák Vállalat Zobák aknájára, ahol az első néhány évben különböző termelés-irányítási munkakörökben dolgozott. 1975 és 1982 között a bányauzem szellőztetési csoportjára került helyettesként, majd a csoport vezetője lett. 1982. november 1-én az üzem termelési főmérnök-helyettesének nevezték ki.

1985. január 1-én a Komló területén működő három bányauzemet összevonták Komló Bányauzem néven. A létrejött nagyüzem termelési főmérnök-helyettese lett. 1986. szeptember 16-tól a Bányauzem főmérnök-felelős műszaki vezetője lett, mely beosztásban a bánya 2000-ben történő bezárásáig dolgozott. 2000-tól napjainkig nyugdíjas éveit tölti.

Erős György

okl. geológusmérnök

1945. szeptember 3-án született Esztergomban.

A Nehézipari Műszaki Egyetemen bányamérnöki, a Budapesti Műszaki Egyetemen közműépítő szakmérnöki, a MK Közgazdaságtudományi Egyetemen szakközgazda oklevelet szerzett, ezek mel-

lett mérnök fővállalkozó végzettsége is van.

Szakmai pályafutása:

- 1969-1973 Dorogi Szénbányák üzemmérnök
- 1973-1975 Közmű és Mélyépítő Vállalat építésvezető
- 1978-1982 Közmű és Mélyépítő Vállalat főépítésvezető
- 1975-1978 Tiszai Vegyi Kombinát építési főosztályvezető
- 1982-1987 Hajdú-Bihar Megyei Tanács Tervező-Beruházó Vállalat igazgató
- 1987-1992 Honvédelmi Minisztérium Építőipari Kivitelező Vállalat igazgató
- 1992-1993 Lamker Kft. ügyvezető
- 1993-1996 Bausystem Kft. ügyvezető
- 1996-1998 Profiló Kft. ügyvezető
- 1998-2004 Gazdasági Minisztérium miniszteri biztos
- 2003-2008 Radioaktív Hulladékokat Kezelő KHT. felügyelő bizottság tagja
- 2004-2006 Ipari Hulladékhasznosító Közhasznú Társaság ügyvezető
- 2007-2009 Miskolci Egyetem Gazdasági Tanács tagja
- 2004-2010 Mecsekérc Zrt. elnök-vezérigazgató.

Hegyí András István

okl. bányagépészmérnök

1946. március 25-én Rózsaszentmártonban született.

1969. augusztus 31. és 2007. december 31. között a Tata-bányai Szénbányák Vállalatnál és annak jogutódjainál dolgozott. Gyakornokként kezdett a XIV-es aknában, közben 4 hónap katonaság. 1971 elejétől a VII-es akna gépészeti- és

villamossági vezetőjének nevezték ki. A VI-os és VII-es akna összevona-
nása után a Somló II. bányauzem-
hez került, amely 1973-tól Csordakút feltárását végezte (az eocén bányák előfutára). Itt 10,5 évet töltött el gépészeti és villamossági vezetőként.

1983 végétől 6 évig dolgozott a vállalat központjában gépészeti fő-
előadóként; itt került szorosabb kapcsolatba a számítógép
használattal, alkalmazással.

1989 végétől a Bányászati Szolgáltató Üzemhez nevezték ki gépészeti és villamossági vezetőnek, hozzájuk tartozott a XIV/A és a XV/C vízakna, a somlói külfejtés, mélyfúrás. A számítástechnika alkalmazását ő honosította meg az üzemnél. Későbbi tevékenységük többszöri névváltoztatás után a vízbányászatra korlátozódott; a szivattyúk üzemeltetését, felügyeletét teljes egészében átvették, illetve folytatták a Központi Műhelyüzemből áthelyezett dolgozók és vezetők. Ő víztermelési, majd műszaki csoportvezetőként tevékenykedett tovább.

1998-ban az ÉDV Rt.-hez került a vízbányászat, így helyzetük bizonytalanná vált. 1999. január 1-től (5000+ föld alatti műszak és 25+ szolgálati év után) nyugdíjba ment. Ezt követően nyugdíjasként még 6 évet dolgozott teljes munkaidőben, majd 3 évig heti 30 órában 2007. december 31-ig. Közben ECDL számítógéppelölő oklevelet szerzett.

Horváth József

okl. olajmérnök

1945. november 8-án született Nagykanizsán. Az általános iskolát Nagyajomban, Dombóváron és Szegeden végezte, majd Szegeden 1964-ben kitűnő eredménnyel érettségizett. Még abban az évben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára,

ahol egyetemi tanulmányait az Alföldi Kőolajfűrészi Üzem ösztöndíjasaként végezte. 1969-ben kapta meg okl. olajmérnök diplomáját.

1988-ban beiratkozott a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1990-ben vízgazdálkodási-víz-
ellátási szakmérnöki oklevelet szerzett.

1969 és 1975 között a Nagyalföldi Kutató és Feltáró Üzem Szegedi Üzemegységében fűrommérnöki beosztásban dolgozott. Feladatát képezte többek között a fűróberendezések, lyukbefejező berendezések munkáinak irányítása.

1975-től 1988-ig az Országos Földtani Kutató Fűró Vállalat Északmagyarországi Üzemvezetőségén helyezkedett el technológus, fűrési műszaki vezető, ill. termelési osztályvezető munkakörökben. 1981 és 1987 között építésvezetőként (expedíció vezetőként) részt vett a cég Mongóliában (Szalaa, Cagan Davaa) végzett vízkút-fűrési és kút kiképzési munkálataiban.

1989 és 1990 között a Kőolajkutató Vállalat Egri Bányászati Üzemében fűrommérnöki és üzemi főtechnológusi beosztásokban dolgozott. Az Egri Bányászati Üzem bezárását

követően a Hajdúszoboszlói Bányászati Üzemhez helyezték át, szintén fűzőmérnök beosztásba.

1990 és 1992 között a Geofizikai Kutató Vállalat Bányászati Igazgatóságán területi fűző felügyelő volt.

1992-től 2011-ig a Miskolci Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség (később Miskolci Bányakapitányság) bányafelügyeleti főmérnöke lett. Feladatát képezte többek között a Miskolci Bányakapitányság illetékességi területén az olajipari tevékenységek felügyelete, létesítményeinek, műszaki üzemi terveinek engedélyezése.

1972-től az OMBKE tagja, 40 éves egyesületi tagságért megkapta a Soltz Vilmos-emlékérmét. A Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozatának, valamint a 30, 35 és 40 éves Bányász Szolgálati Oklevelek birtokosa.

2011-től nyugdíjas. Esetenként oktatási tevékenységet végez, valamint besegít a családi vállalkozásban.

Jolsvai József

okl. bányagépészmérnök

1944. február 12-én Marosvásárhelyen született.

1969-ben a diploma megszerzése után a Várpalotai Szénbányák Vállalat Bánta, majd SII. bányauzeméhez került üzemmérnöki beosztásba. 1976-tól SI. bányauzem mechanikus részlegvezetője volt,

majd 1980-ban kinevezték a Dúsító Üzem főmérnökének.

1981-ben a Várpalotai Szénbányák és a Közép-dunántúli Szénbányák összevonása után munkaköre változatlan maradt – a Veszprémi Szénbányák Szénelőkészítő vezetőhelyettese –, később ahidráló-osztályozó vezető, ill. termelésvezető elnevezésekkel.

A Veszprémi Szénbányák felszámolási folyamatában 1992-ben megtörtént a Várpalotai Brikettgyár privatizációja. Az új Jäger Brikettgyártó Rt.-nél rövid ideig cégvezetőként, majd fejlesztési főmérnöként dolgozott 1993. októberi felmondásáig.

1993 novemberétől a Veszprémi Szénbányák Balinka Bányauzeménél dolgozott villamos-, majd 1998-tól gépész-villamos részlegvezetőként 2002 szeptemberéig, nyugdíjazásáig.

Józsa Sándor

okl. bányaművelőmérnök

1946. január 19-én született Bükk-széken. Itt járt általános iskolába, majd Egerben érettségizett. A Nehézipari Műszaki Egyetem Bányaművelő Karára 1964-ben nyert felvételt, ahol 1969-ben szerzett oklevelet.

Akkor már folyamatban volt a szénbányászat leépítése, csak az Országos Érc- és Ásványbányák hirdetett meg állást. Így került a Felnémeti (egri) mészkőbányához. Egy év után 1970 végétől lakhatási okok miatt Salgótarján környéki termelőszövetkezetek kö-, homok- és kavicsbányáinak felelős műszaki vezetője és robbantásvezetője lett abban a reményben, hogy így korábban értesülhet egy szénbányászati álláslehetőségről.

1976-ban kezdődött a szénbányászat stabilizációja. A Nógrádi Szénbányák Szorospataki Bányauzeméhez vették fel szellőztetési és tűzvédelmi felelős munkakörbe. Később főaknász, majd 1978-ban Kányás Bányauzemnél körletvezető, felelős műszaki vezetőhelyettes, 1983-tól műszaki csoportvezető beosztásokat töltött be. 1988 év elejétől a Terv- és Közgazdasági Osztály vezetője.

1989 elején Ménkes Bányauzem felelős műszaki vezető főmérnökévé nevezték ki, ahol ezt a beosztását a bánya 1992-ben történt bezárásáig betöltötte. A vállalat felszámolási időszakában 1993-ig vállalati főmérnök volt.

1993-ban tájrendezések, bányakár rendezések vállalati feladatainak átvállalására mérnöktársával kis gazdasági társaságot alapítottak.

A bányamérnöki diploma leértékelődését érzékelve beiratkozott a Könnyűipari Műszaki Főiskola nyomdaipari szakára, ahol 1996-ban nyomdamérnöki oklevelet szerzett. Ezt követően a gazdasági társaságát elhagyva egy nyomdaipari vállalkozásnál helyezkedett el, ahol a 2003. évi nyugdíjazása után még 8 évig tovább dolgozott.

Bányásként bányászati szaktervezői és szakértői jogosítványokat szerzett. Kiváló Ifjú Szakember, Kiváló Dolgozó és Bányász Szolgálati Érdemérem kitüntetésekkel.

Az OMBKE-nek 1976-tól tagja. A helyi szervezetnél 1986-tól a vezetőség tagja, az utóbbi 20 évben váltakozóan titkár, alelnök és elnök. Jelentősebb egyesületi kitüntetései: Egyesületi Munkáért Plakett és z. Zórkóczy Samu-emlékérem.

Koleszár János

okl. bányaművelőmérnök

Dédestapolcsányban született bányász családban 1944. december 28-án. Az általános iskolát követően gimnáziumi éveit Ózdon, a kohász városban töltötte. Érettségi után egy évet Királdon, szénbányában csillésként dolgozott, a mostaniakhoz képest még nehéz, mostoha viszonyok között.

Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetemen 1969-ben okl. bányaművelőmérnök lett. Ösztöndíja révén került Oroszlányba, munkakönyvébe nem is jegyezhetek más munkahelyet, mert nyugdíjas is itt lett. Bányamérnöként több munkakört ellátott: üzemmérnök, fejtési mérnök, üzemi műszaki csoportvezető, üzemi főmérnök, és vállalati termelési (területi) főmérnök. Több üzemet, a vállalati központot is megjárva lett tősgyökeres tagja városa bányamérnöki műszaki csapatának. Külön említést érdemel, hogy a Márkushegyi bányauzem építésekor (a tragikus sűjtőlégrobbanás előtt) beruházóként 1978 és 1982 között a bányászati munkák csoportvezetője volt. Szakmai munkáját a Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatával is elismerték.

Egyetemi éveiben az OMBKE-nek ún. diák összekötője, szervezője volt. 1976-ban a megújított szakestélyek egyik megálmodója, szervezője (sokszor politikai ellenszélben) műsor szerkesztője, és szereplője lehetett. Egyesületi munkájának elismeréseként emlékérmét kapott.

A BKL-ben 8 cikket, 17 híryanagot publikált. Nyugdíjazásáig számtalan újítása mellett büszkélkedhet egy bevezetett szabadalommal is. Most is tagja a Magyar Feltalálók Egyesületének.

1987-ben az OMBKE, az Ipari Minisztérium közös, országos pályázatának III. és IV. díjazottja volt. 1989-ben az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság, a Magyar Gazdasági Kamara, a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége, az Ipari Minisztérium, az Ipari Szövetkezetek Országos Tanácsa, a Közlekedési, Hírközlési és Építészügyi Minisztérium, valamint a Mezőgazdasági Minisztérium közös országos energiatakarékosági pályázatának KÜLÖNDÍJÁT nyerte el.

Szakmai életében azok közé tartozhatott, akik diplomamunkák témakörét adták, és ennek köszönhetően két bányamérnöknek, egy geofizikusnak is konzulense lehetett. Emellett sok, az egyetemi hallgatók által kidolgozandó műszaki-gazdasági témát adott, és nem kevesen díjat is nyertek. Nyugdíjasként a helyi OMBKE-ben tevékenykedik.

Kovács János

okl. gázipari mérnök

1944. augusztus 24-én született a Zala megyei Nagybakónakon. Itt járt általános iskolába, majd Nagykanizsán a Zsigmond Vilmos Kőolajbányászati és Mélyfűrőipari Technikumban érettségizett.

A szakmát a Nagyalföldi Kőolaj és Földgáztermelő Vállalat Egri

Üzemében segéd kútkezelőként kezdte, majd innen jutott el a későbbiekben leírt beosztásokba, kitérőkkel, kisebb-nagyobb lépcsőfokokat kipróbálva. Rövid idő után Szolnokon, a vállalat központjában az iparág ikonikus személyisége, *Rosta Ferenc* bányamérnök mellett mindenestül technikusként a vállalat kútjavító üzemegységének munkáját szervezte.

Két év gyakorlat után 1964-ben kezdte, majd 1969-ben fejezte be tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, az olajbányászati szak gázipari ágazatán. Végzés után Algyőre került kútjavító mérnöki beosztásba, amelyet fiatalon, nagy élvezettel és hozzáértéssel gyakorolt. 1976-ban hívták, és ment az olajipar központjába Budapestre az OKGT Bányászati Igazgatóság, Kőolaj- és Földgáztermelési és Szállítási Főosztályra. 1981-ben az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség Budapesti Kerületi Felügyelőségéhez került területi főmérnöki titullal a mélyfűrési szakterület felügyelőjének. 1986-ban visszament az OKGT-be a Mélyfűrési Főosztályra, ahol az akkor indult szénhidrogénkutató világbanki hitelek kezelésével foglalkozott.

1991-től az OKGT privatizációja, majd a MOL Rt. megalakulása utáni szervezeti átalakulás kapcsán fő szerepet kapott a koncessziós tevékenységet irányító egység megszervezésében. 1994-ben új szervezeti egység – a Földgáz Divízió – létrehozásában és működésének megszervezésében kapott feladatot, később itt marketing és kommunikációs vezetőként dolgozott.

2001-től az időközben megalakult magyar-orosz gázkereskedelmi társaságban – Panrusgáz Rt. – főmunkatársként

tevékenykedett, ahol a Gazprom Exporttól történő földgáz átvételt, s azzal összefüggő vámhatósági feladatokat látta el. 2004-től a CENTREX Hungária Rt. létrehozása óta a társaság operatív tevékenységének megszervezése, beindítása, az üzemmenet fenntartása, irányítása a feladata gázgazdálkodási főmérnöként.

1967 óta tagja az OMBKE Kőolaj-, Földgáz- és Vízbányászati Szakosztályának, 1979-től 2004-ig – 25 éven keresztül – volt annak titkára. Tevékeny szerepe volt a Kőolaj és Földgáz című szakfolyóirat tartalmi és formai megújulásában, és a korábbi rendszeres Vándorgyűlések nyomán szervezett Nemzetközi Kőolaj- és Földgázipari Konferencia rendezvénysorozat sikerében, amelynek 1979-től 1999-ig főrendezője volt.

Számos szakmai, társadalmi és egyesületi kitüntetés (amelyeket a MOGIM-nak ajándékozott) teszi emlékeztetésképp pályafutását, köztük pl. Kiváló Ifjú Mérnök, Kiváló Bányász, Bányász Szolgálati Érdemérem, többszörös Kiváló Dolgozó, Sóltz Vilmos-emlékérem.

Kreischer Károly

okl. bányaművelőmérnök

A tatabányai Felsőgallán született 1945. február 15-én. Általános iskolai tanulmányait Beremenden és Tatabányán, a középiskolát Tatabányán, az Árpád Gimnáziumban végezte. A gimnáziumi érettségét követően egy évig a Mecseki Szénbányászati Tröszt Pécs VI. bányá-

üzemében dolgozott csillésként. 1964-ben a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára nyert felvételt, ahol 1969-ben bányamérnöki diplomát szerzett.

Mérnöki tevékenységét az Országos Érc- és Ásványbányák Kutató és Termelő Művei Pátkai bányáüzeménél kezdte, majd Felnémeten és Egerben a központban dolgozott 1974-ig, különböző beosztásokban.

1974-ben a bauxitbányászat fejlődésének legszebb korszakában Kincsesbányára, a Fejér megyei Bauxitbányák Rákhegy II. bányáüzeméhez került, ahol üzemmérnöki, üzemvezető-helyettesi beosztásokban dolgozott 1984. január 1-ig, ezt követően megbízták a bányáüzem vezetésével.

1988-ban a vállalati központban műszaki-fejlesztési osztályvezető-helyettesi beosztást kapott a bauxitbánya vállalatok összevonásáig.

1991. január 1-től az újonnan létrejött Kincsesi Bányáüzemben műszaki csoportvezetőként, majd üzemvezető-helyettesként, 1994. április 1-től pedig bányáüzem vezetőjeként tevékenykedett a bányáüzem 1999. augusztus 8-i bezárásáig.

A bauxitbányászatban eltöltött évek alatt a termelésirányítás mellett aktívan közreműködött az intenzív műszaki-fejlesztési kísérletek (fejtési technológiák fejlesztése, dízel hidraulikus rakodó és szállítógépek alkalmazása, alumínium-süvegek elterjesztése, LHD technika kiterjesztése) megvalósításában.

AZ OMBKE-nek 1968-tól tagja, aktívan közreműködik a bányász hagyományok és emlékek (Kunoss Endre sírjának helyreállítása, kincsesbányai Bányász Emlékpark kialakítása, fejlesztése) megőrzésében.

Munkásságát számos kitüntetés is fémjelzi: Kiváló Dolgozó (1978, 1981), Bauxitbányászatért emléklapok (1995), Borbála-emlékérem (1996), OMBKE Egyesületi Munkáért Oklevél (1998), Köztársaság Elnöki ezüstérem (1999), Sóltz Vilmos-emlékérem és jelvény (2008, 2018), Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatai.

Morvai László

okl. bányagépészmérnök

Egy bányász faluban, Rózsaszentmártonon született 1946. június 5-én. Már nagyapja, apja is bányász volt, így a Hell József Károly Bányagépészeti és Villamossági Technikum elvégzését követően ő is a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem bányagépészeti szakán

folytatta tanulmányait. Először bányagépészmérnök, később bányaiipari gazdasági mérnök oklevelet szerzett.

Dolgozott a Mátraaljai Szénbányák Vállalat üzemében, Visontán üzemmérnökként, később főmérnökként és igazgatóként, a Vegyesüzemben üzemvezetőként, a vállalatközpont osztályvezetőjeként, illetve a Mátrai Erőmű irodavezetőjeként.

Ósz Árpád

okl. olajmérnök

A Kőolajbányászati és Mélyfűrészi Technikum elvégzése után felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1969-ben okl. olajmérnöki diplomát szerzett. Mind a középiskolai szakdolgozatát, mind az egyetemi diplomamunkáját a mélyfűrészes területéről készítette, így egy életre elkötelezte magát ezzel a szakterülettel.

Az OKGT Alföldi Fűrészi Üzeménél (később Kőolajkutató Vállalat, majd Kőolajkutató Rt.) helyezkedett el, ahol több beosztásban is dolgozott fűrészi segéd munkástól a főosztályvezetőig. 1993-ban a tevékenységét átszervezték a Magyar Olaj és Gázipari Részvénytársaságba, innen ment 2015-ben nyugdíjba. Munkája a fűrészes-, lyukbefejező- és kútjavító berendezések tevékenységének tervezése, irányítása, ellenőrzése és értékelése volt.

A magyarországi tevékenysége mellett dolgozott az Egyesült Arab Emírátsokban (Abu Dhabi) és Kurdisztánban (Észak-Irak) is.

Tanított szakmunkásiskolában, technikumban és egyetemen, nappali és esti tagozaton.

Több továbbképzésen vett részt itthon és külföldön, 1993-ban másoddiplomát szerzett a Veszprémi Egyetemen.

Három cikluson át volt az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület alelnöke, illetve a Kőolaj- Földgáz- és Víznyelvény Szakosztály elnöke. Számátalan hazai és nemzetközi konferenciát szervezett. Tíz éven keresztül volt a Magyar Szabványügyi Testület olajbányászattal foglalkozó

műszaki bizottságának elnöke, valamint képviselte az országot, a testületet és a szakmát az európai (CEN) és a nemzetközi (ISO) szakmai bizottságokban. Két ciklusban elnöke volt a MTESZ Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Szervezetének.

Vállalati, iparági, miniszteri, állami, társadalmi, egyesületi, egyetemi és egyéb kitüntetései és elismerései száma 46, ebből a legkiemelkedőbbek: MTESZ Solnok Megyei Emlékérem, OMBKE Tiszteleti Tag, Kiváló Ifjú Mérnök, Kiváló Újító arany fokozat, Kiváló Munkáért, Szabványosítási Érdemérem, Szent Borbála-érem, Bányász Szolgálati Érdemérem, Pro Facultate Rerum Metallicarum, MOL Tudományos Díj, Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt, Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Mérnöki Kamara Aranygyűrűs Mérnök.

Hazai és külföldi, magyar és idegen nyelvű publikációinak, előadásainak és könyveinek száma 126. A Magyar Mérnöki Kamarának 1998 óta tagja, tervezői, szakértői és felelős műszaki vezetői jogosultsággal rendelkezik, amelyeket gyakorol is.

Pallós Péter

okl. bányaművelőmérnök

1945. október 7-én Komáromban született. Az általános iskolát Tatán végezte el, majd az esztergomi Hell József Károly Bányagépészeti és Bányavillamossági Technikumba nyert felvételt, ahol 1964-ben érettségizett, és kapott technikus oklevelet. Még ebben az évben meg-

kezdte tanulmányait a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakán. Oklevelét 1969-ben szerezte meg.

Az egyetem elvégzése után megnősült és Pécsre költözött. A bányászat dekonjunkciójára miatt a Mecseki Szénbányánál nem tudott elhelyezkedni, így a Pécsi Tervező Vállalatnál, mint mélyépítő tervező kezdett el dolgozni. A vállalatnál a pécsi és a dél-dunántúli régió paneles lakásépítéseihez kapcsolódó mélyépítési munkák tervezésében vett részt. 1977-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen közműépítő szakmérnöki oklevelet szerzett.

Az 1970-es évek végére a lakásberuházási munkák lecsökkentek, ezért visszatért eredeti szakmájába, és 1979. december 1-től a Mecseki Szénbányák Zrt. aknaüzemében állt munkába. Kezdetben a tervezési, majd a műszaki fejlesztési csoportban dolgozott, 1982-től szellőztetéssel és tűzvédelemmel foglalkozott.

1984-től 1999-ig – a termelés befejezéséig – 15 éven keresztül a gázkitörés-elhárítással összefüggő tevékenységet irányította.

2000 és 2003 között a mélyműveléses bánya bezárási munkáinak tervezési, irányítási, végrehajtási és ellenőrzési munkáiban vett részt. 2002-ben előrehozott öregségi nyugdíjba ment.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (1988), Kiváló Bányász (1995), Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszt (1996), Bányász Szolgálati Emlékérem bronz és ezüst fokozata.

1980-tól az OMBKE tagja.

Petricsek József

okl. bányaművelőmérnök

Budapesten született 1946. március 16-án. A Nehézipari Műszaki Egyetemen bányamérnöki oklevele (1969) után 1995-ben mérnök menedzser diplomát szerzett, majd belső auditor képesítést.

A Tatabányai Bányák Vállalat XV/A Aknán kezdte szakmai munkáját beosztott mérnökként. 1973-tól a vállalat Központi Bányamentő Állomásán dolgozott bányamentési csoportvezető, mentőcsapat parancsnok, ill. parancsnok-helyettes, felelős műszaki vezető, ill. helyettes, KBÁ vezetőhelyettes és vezető beosztásokban.

1988-1991-ben a Mányi Bányauzemben volt üzemigazgató, ill. üzemvezető.

1992-től fél évig a Vállalkozás Fejlesztési Osztályon főmunkatárs és közben a Sport Kft. első ügyvezető igazgatója, majd a Brikettgyártási Igazgatóság igazgatója.

1993-tól a Carbon Közraktár Kft. ügyvezetője 1995. szeptember 1-ig.

1995. január 1. az Észak-dunántúli Bányavagyon-hasznosító Rt. (ÉDBVH Rt.) Tatabányai, majd Komárom-Esztergom Megyei Fióktelep vezetője, Ezek mellett 2000-ben a Haldex Rt., ill. a Haldex Rt., „fa” vezérigazgatója, 2001-ben az ÉDBVH Rt. KEM Iroda irodavezetője 2002. április 30-ig, és a Palota Park Kft. ügyvezető igazgató 2002. július 16-ig.

2002. augusztus 15-től a Nemzetközi Testőr Kft. KEM és Fejér megye területi igazgatója, 2003. november 1-től a TURUL Mozi Kft. ügyvezetője, majd végelszámolója. 2005. május 1-től a SPORT Kht. ügyvezető igazgatója 2008. június 30-ig. Utána 2008-tól az ingatlanhasznosítással, energetikai tanúsítvánnyal, pályázatírással foglalkozó MKIS Kft. ügyvezetője.

Szabó Ákos

okl. bányaművelőmérnök

1945. július 30-án született Arnstorfban, Németországban. 1963-ban a budapesti Bolyai János Gimnáziumban érettségizett, majd ebben az évben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol bányaművelési szakon 1969-ben diplomát szerzett.

1969-ben a Tatabányai Szénbányánál, mint beosztott mérnök kezdett el dolgozni, először a XV-ös, majd a XII/A aknaüzemben. 1971-ben áthelyezéssel a Bányászati Tervező Intézetbe került, ahol egy jelentősebb munkája volt; a budai várhegyi alagút víztelenítési és szellőztetési rendszerének megtervezése. Még ebben az évben a Kőfaragó és Épület-szobrászipari Vállalatnál helyezkedett el, ahol feladata a vállalat díszítőkö bányáinak termelésirányítása, a bányák biztonsági helyzetének javítása, új jövesztési technológiák bevezetése, kapcsolattartás a bányahatósággal, valamint új díszítőkö lelőhelyek kutatása volt.

1974. május 1-től a Közlekedési és Metró Építő Vállalatnál dolgozott, mint műszakvezető mérnök építésvezető-

helyettesi megbízással. E beosztásában irányítása alatt épült az É-D-i Metró Ferenciek terei állomás felszíni kapcsolata, a Pöttyös utcai állomás, valamint több külszíni és föld alatti műtárgy. Több esetben kapott Kiváló Újító kitüntetést, az É-D-i Metró I. szakaszának átadása alkalmából a Közlekedés Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetésben részesítették.

1975-ben a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán építőanyagipari és építésföldtani szakmérnök oklevelet szerzett.

1971. november 1-től 1995. szeptember 1-ig a bányahatóságnál dolgozott, 1971 és 1985, valamint 1990 és 1995 között a Budapesti Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségen, mint kerületi bányaműszaki felügyelő, majd osztályvezető főmérnök főtanácsos, 1985 és 1990 között pedig az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőségen, mint bányahatósági főmérnök. Feladatköre az ipari robbantóanyag gyártás-forgalmazás-felhasználás, a föld alatti tárolóterek, a nem ásványi nyersanyag kitermelésére irányuló bányászati technológiával végzett föld alatti tevékenység, a külszíni bányászat, a tájrendezés és a bányászati környezetvédelem bányatörvényben megfogalmazott bányahatósági felügyelete volt.

A bányahatóság képviselőjeként az OMBKE Bányászati Szakosztályának Robbantástechnikai Szakbizottságában vezetőségi, illetve titkársági tag volt. 1998 óta az OMBKE tagja.

1995-től 1996-ig egy német tulajdonú betongyártó cég műszaki vezetője volt, majd nyugdíjba ment. Mint nyugdíjas, saját vállalkozásában több külszíni bányatelek dokumentációját, kitermelési műszaki üzemi tervét, tájrendezési tervét készítette el, és mint szakértő bányászati szaktanácsadó feladatokat lát el, jelenleg is felelős műszaki vezető egy nagy külszíni kavicsbánya üzemében.

Tatár András

okl. olajmérnök

1946. január 1-én született a Szatmár megyei Nagyecsedben. 1960 és 1964 között középiskolai tanulmányait a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában végezte.

1964-ben a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelő szakán kezdte el tanulmányait, 1965-ben lett az olajbányászati szak hallgatója.

1969-ben kezdett dolgozni a Kőolaj- és Földgázbányászati Ipari Kutató Laboratórium Fűrési Osztályán, Szolnokon, ahol Algyő és Szeged olajmezőkben irányított ferdefúrások tervezésével és kivitelezésével foglalkozott. Ezen kívül az ország területén mentő jellegű ferdefúrásek tervezésében és kivitelezésében vett részt (például Nagyecsed-1-es fúrás)

1978 és 1982 között a TESCO Külkereskedelmi Vállalat közvetítésével a Líbiai Nemzeti Olaj Vállalatnál (NOC) dolgozott – egyéni szakértőként – fűrési felügyelőként Hamada-el Homra területen. Majd belső átszervezéssel a Bengázi székhelyű Arabian Gulf Oil Co.-nál, a Szarrir-i olajmezőkre készített fűrési terveket.

Külföldi kiküldetését követően Szolnokra került vissza az eredeti munkahelyére, amelynek neve időközben SzKFI-re változott.

1987-88-ban az osztrák Leobeni Olajipari Kutatóintézet felkérésére Líbiában olajmérnökök számára előadásokat tartott angol nyelven, „Workover and Wellcompletion” és „Production Engineering” tárgykörben. Utóbbi tanfolyam anyagát maga állította össze jegyzet formájában.

1989-ben a Kőolajkutató Vállalathoz került a Külföldi Vállalkozási Osztályra osztályvezetőnek. 1990-ben az Al-Furat Shell Syria operátor céghez három éves időtartamra szóló tendert állított össze, 2 db SBS-DIR 806. önjáró fúró berendezés számára. A pályázat sikeres lett, a szíriai tevékenységet kétszer hosszabbították. Szíriában főfűrőmesterként is (NKV-1) dolgozott. Az 1991-es kuvaiti Öbölháborút követően pályázat készítésében vett részt a DKFÜ-vel, melynek során a magyar kitörésvédelmi csapat 8 db olajkutatót fékezett meg. 1995-96-ban a Kőolajkutató Vállalatnál a líbiai NOC megrendelésére elkészítette a „Big Wind” Fire Fighting Unit pályázatát. A megrendelés keretében nyolc líbiai mérnök kapott kitörésvédelmi kiképzést Szolnokon, hathetes angol nyelvű tanfolyamon. Ezt követte a líbiai hallgatók hathetes sivatagi kiképzése a Szirti öbölben fekvő Gialó mezőben, amelyben 6 magyar olajipari szakemberrel együtt személyesen vett részt.

1999-ben agyvérzése volt, ezt követően 2000-ben nyugdíjazták.

Tatár András

okl. olajmérnök

1946. május 2-án született Nagykanizsán. Az általános iskolát és a Szabó József Geológiai Technikumot már Budapesten végezte.

Érettségi után 1964-ben felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetem olajbányászati szakára. Egyetemi éve alatt több önképző kör

munkájában vett részt, a Filmkörnek két évig vezetője is volt.

1969. szeptember 1-től a Dunántúli Kutató és Feltáró Üzemnél mezei fűrőmérnökként kezdte szakmai tevékenységét. 1971-ben elvégezte a SZÁMALK rendszerszervező tanfolyamát. Ekkor került kapcsolatba a geo-műszaki adatbank fogalmával, mely munkásságát végigkísérte. Technológusként irányíthatta az első dunántúli gázöblítéses fúrást.

1975-ben elvégezte a Dresser Ind. Inc. DATA UNIT mérnöki iskoláját. Vezetője lehetett a fűrési adatgyűjtő és elemző műszerkocsi – Data Unit – első hazai alkalmazásának. Majd 1977-től a technológiai osztályt vezette.

1978 májusától a Kőolaj- és Földgázbányászati Vállalatnál technológiai osztályvezető, ill. főosztályvezetőként részese volt a dunántúli mélyfúrások tervezésének. A fúró, gyémántfúró és magfúró ellátás biztosítására társvállalatokkal és beszállítókkal létrehozta a konszignációs fűrőraktárt. Magfűrési szerviztevékenységet irányított 1984 és 1986 között Abu-Dhabiban szervizmérnöként.

1986. május 1-én az Országos Kőolaj és Gázipari Tröszt Fűrési Főosztályára helyezték fűrästechnológiai főmérnöki címmel, ahol az akkor folyó világbanki program megvalósítását és a hazai fúrásokat felügyelte.

1991 októberétől a MOL Magyar Olaj- és Gázipari Rt. megalakítása után technológiai tervezőként először hazai,

majd hazai és külföldi kutatófúrások terveit készítette. 1991 és 1997 között részt vett az API 10 cement munkacsoport munkájában. 1993-ban a Magyar Bányászati Hivatalnál bányászati szaktervező címet szerzett.

1993 és 1995 között Tunéziában a Limages kutatási terület két kutatófúrásának kivitelezését irányította. Szakértőként részt vett egy geotermikus projektben Lengyelországban. Fűrési ellenőr volt 1996-ban Diarbakirban, Törökországban, valamint 1999-ben West Sabria mezőben, Tunéziában.

1997. novemberétől tervezés és technológiai osztályvezető, 2002. januártól fűrästechnológiai tervezési szakértői kinevezést kapott. Fűrästechnológiai tervezési szakértőként a MOL Nyrt. külföldi kutatófúrásainak tervezését irányította és kivitelezését felügyelte. Az utolsó években az Open Wells adatgyűjtő és jelentési programcsoport adaptálását, telepítését és a felhasználók betanítását végezte. 2009 szeptemberétől negyven év szolgálat után nyugdíjba helyezték.

1969-től az OMBKE tagja. A KFVSZ Vándorgyűlések szervezésében és az előadások kiadványainak szerkesztésében vesz részt.

Torják Tibor †

okl. bányaművelőmérnök

1946. május 21-én Bárnán született. A salgótarjáni Madách Imre Gimnázium elvégzése után a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta tanulmányait, ahol 1969-ben szerezte meg az oklevelét.

1969 júliusában a Nógrádi Szénbányák Mizserfai Bányauze-

ménél kezdte mérnöki pályafutását, mint üzemmérnök. 1970 márciusa és augusztusa között katonai szolgálatot teljesített Szolnokon. Ebben az időben már folyt a bányászat visszafejlesztése, ezért a mizserfai bányák megszűnése miatt 1970 szeptemberében a Nagybatányi Bányauzem Szorospataki Aknájához került technológusi munkakörben.

1971 májusában a szomszédos Tiribesi Aknára helyezték műszaki csoportvezető beosztásba. 1982-ben Tiribes és Kányás aknák összevonása után két akna munkavédelmi csoportvezetője és robbantásvezetője lett.

1985-ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett.

1989-ben a Nógrádi Szénbányák Munkavédelmi osztályára került osztályvezető-helyettesi és a Vállalati Bányamentő Állomásra parancsnok-helyettesi beosztásba.

A Nógrádi Szénbányák megszűnése miatt 1992 decemberében állását elveszítette, így lett 1993. április 15-től egy munkavédelmi, tűzvédelmi bt. ügyvezetője annak megszűnéséig, 2017-ig.

Elismerései: Sóltz Vilmos-émlékérem (2010), Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz fokozata (1984), Kiváló Dolgozó oklevél (1987), Honvédelmi Érdemérem (1982)

Tóth Árpád

okl. bányaművelőmérnök

1940. november 12-én született a Hajdú-Bihar megyei Sárádon. Általános iskoláit Komádiban kezdte el, Debrecenben folytatta, majd 1955-ben Padragon fejezte be. 1955-ben Pécssett a Cséti Ottó Bányaiipari Technikumban kezdte meg

középiskolai tanulmányait, ahol 1959-ben jeles minősítéssel szerezte meg a bányatechnikus képzését. A középiskolai időszak alatt Pécsen a Széchenyi aknán és István aknán dolgozott csillésként, a tanulmányi gyakorlatokat a BAV üzemében Padragon és Kincsesbányán teljesítette. Egyetemi továbbtanulásra származási okok miatt a középisko-

la nem javasolta.

1959-ben a BAV Iszkaszentgyörgyi (Kincsesbánya) üzeméhez vették fel, ahol aknamélyítő és vágathajtó csapatokon kezdetben csillésként, majd vágárként foglalkoztatták. Eközben robbantómesteri vizsgát tett, ezért 1962-ben műszaki állományba helyezték aknászi munkakörbe. Ideiglenesen átvezényelték Jókai Bányára, ahol az „Új légakna” mélyítésénél akkor vezették be az ejtett betonnal történő biztosítást.

1963-ban áthelyezték a BAV várpalotai körzetének központjába, ahol biztonságtechnikai megbízott és beosztott technikus volt. A Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának levelező tagozatán kezdhetette meg tanulmányait, ahol 1969. június 28-án kapta meg oklevelét. 1965-ben felelős műszaki vezetőként a BAV bántabányai és S-II. bányai feltárási munkáit irányította, Szentantalfán szőlőfeldolgozó és bortároló építését, Veszprémben csatornaépítési, Csóron vízakna mélyítési munkákat vezetett. Ezen időszakban részt vett az újszerű szennyvízátelő akna kifejlesztésében.

1971-ben áthelyezték a BAV Dorogi körzetéhez főmérnöki beosztásba, ahol zömében mélyépítési feladatokkal foglalkoztak, kisebb részben Sárísápon, Tokodon és Lencsehegy I. bányáüzemben feltárási munkát végeztek. Részt vett a munkaárok nélküli közműépítés vasbeton csősajtolási és mechanikus pajzzsal történő technológiájának bevezetésében és fejlesztésében. Ezen időszakban koordinálta a Budavári Alagút felújítási munkáit, különböző talajszilárdítási feladatokat oldottak meg, részt vettek az országos pinceveszély elhárítási munkáiban.

1976-ban áthelyezték a BAV központjába, ahol a Vállalkozási Főosztályt kellett létrehozni, majd termelési igazgatóhelyettesként alapfeladata volt a kiemelt nagyberuházások (Eocén, Recsk, Urán, Liász, Bélapátfalva stb.) vállalati koordinálása, a BAV erőforrásainak szükség szerinti átcsoportosítása. 1983-ban a vállalat műszaki igazgatóhelyettesévé nevezték ki, mely beosztásban 1988-ig dolgozott, amikor a beosztás megtartása mellett a megbízott igazgatói feladatokat is el kellett látnia.

1988-ban kinevezték a BAV vezérigazgatójának és megbízták a vállalati átalakítás előkészítő lépéseként létrehozott Igazgató Tanács Elnökének. 1991 év végére a BAV megrendelőinek döntő többsége fizetésképtelenné vált, a felhalmozott kintlévőségek miatt kérnie kellett a felszámolási eljárást lefolytatását. Ebben nem kívánt közreműködni, ezért kérte a korekedvezményes és korengedményes nyugdíjazását, ami 1992. március 31-i hatállyal valósult meg.

Nyugdíjba vonulását követően szakmatörténeti kutatásokat végzett, több tanulmánya jelent meg a BKL Bányászat szakmai folyóiratában, és megjelentek „A Pilisi szénbányá-

zat története”, valamint „A magyarhoni aknamélyítés története” című könyvei.

Trömböczki Sándor

okl. olajmérnök

1946. június 23-án született Szolnokon. 1964-ben érettségizett a nagykanizsai Zsigmond Vilmos Kőolajbányászati és Mélyfűróipari Technikumban, és megkezdte egyetemi tanulmányait Miskolcon.

A budapesti Olaj- és Gázipari Laboratóriumban (OGIL) kezdett

dolgozni, mint rezervoármérnök. Itt megismerkedett a tároló-szimulációs modellek kezdeti fejlesztési lehetőségeivel.

1970-től a Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalatnál (NKFV), majd a MOL-nál dolgozott rezervoármérnökként. 1977-ig az algyői művelési csoportot vezette és irányította az algyői mező olajtelepeinek művelését. 1977-1990 között, mint olajművelési osztályvezető tevékenykedett. Ezen időszak kiemelkedő munkája volt a Szeghalom olajmező művelési tervének kidolgozásában való részvétel és a mező művelésének irányítása. Irányításával valósult meg az algyői mezőben a harmadlagos művelési technológia (EOR) üzemi kísérletei.

1986-ban rezervoár szakértőként, nemzetközi teamben, részt vett a Libiai Sarir olajmező előzetes mezőfejlesztési tervének készítésében.

1990-től művelési főosztályvezető (NKFV), majd mint művelési főmérnök (MOL) tevékenykedett. Ezen időszakban részt vett a MOL Rt. Kutatás-Termelési Üzletág szervezeti felépítésének kialakítását végző team munkájában. Részt vett több külföldi kutatási-termelési concessziós ajánlat értékelésében (FÁK, Pakisztán, Tunézia).

Kiemelkedő tapasztalattal rendelkezik a kőolaj- és földgázkészletek nemzetközi módszerekkel történő értékelésében, kialakította a MOL Rt. készletértékelési metodikáját.

2000-től a saját alapítású RM-OIL Kft. ügyvezetőjeként dolgozik, mint rezervoár szakértő. Az elmúlt közel húsz évben szakértői tanulmányokat és véleményeket készített hazai és külföldi cégeknek (POGO, MOL, FÖGÁZ, WINSTAR stb.), készletértékelési, rezervoármérnöki és mezőfejlesztési témakörökben.

Ulrich József

okl. bányaművelőmérnök

1946. augusztus 31-én született Zircen. Itt végezte el az általános iskolát. A budapesti Eötvös József gimnáziumban érettségizett, majd a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán szerzett diplomát 1969-ben.

Elő munkahelye a Tatabányai Szénbányák Somlyó Bányáüzemében volt. Beosztott mérnökként, biztonsági megbízottként, majd műszaki csoportvezetőként részt vett Somlyó II. és a Csordakúti bányák tervezésében, feltárásában és üzemelésében. Az Eocén-program indulásakor a vállalat létrehozott egy saját bányáépítő és fel-

táró üzemet, melynek felelős műszaki vezetőhelyettese lett főmérnöki beosztásban. Az üzem feladata volt a nagygyházi, majd a mányi bányák tervezésében való részvétel, a föld alatti állandó létesítmények (lejtős aknák, főfeltáró vágatok, szivattyú- és trafókamrák stb.) építése. Ezzel párhuzamosan az üzem feladatul kapta a tatabányai kimerült szénvagyonú bányák felhagyásának, a hasznosítható anyagok kimentésének, vagyis a bányák bezárásának feladatát is.

A nagygyházi, majd a mányi bánya termelésbe lépésekor ez utóbbi felelős műszaki vezetőhelyettesévé, később egy átszervezés kapcsán műszaki üzemigazgató-helyettesévé nevezik ki, mely beosztását csak rövid ideig látta el, mivel 1987-ben családi okok miatt hazaköltözött Zircre.

Ezt követően a Veszprémi Szénbányák Dudari bányáüzemében helyezkedett el műszaki csoportvezetőként. Később műszaki tanácsos címet kapott.

Munkája elismeréseként többször Kiváló Dolgozó kitüntetésben, 1979-ben Szolgálati Érdemérem miniszteri kitüntetés bronz fokozatában, 1990-ben ezüst fokozatában részesült.

A rendszerváltást követő gazdaságpolitika elindította a szénbányászat ún. szerkezetátalakítását, melynek kapcsán a Dudari bánya bezárára ítéltetett. Megalakult a DUSZÉN Kft., aminek feladata a csökkenő széntermelés mellett a bányabezárás végrehajtása. Ebben a folyamatban a műszaki tervezés mellett a bányaszellőztetés és a bányamérés irányítását is ellátta 1999-ben történt nyugdíjazásáig.

Ezt követően betéti társaságot alapított, ami elsősorban a meddőhányók rekultiválásának tervezésével, és a bányák-akkal kapcsolatos mérési munkákkal foglalkozott. 2010-ben a vállalkozást megszüntette.

Az OMBKE-nek 1973 óta tagja, a Sóltz Vilmos-émlékérem (40) tulajdonosa, a veszprémi csoport vezetőségi tagja.

Verbóci József

okl. geofizikusmérnök

1946. május 15-én született Diósgyőrben.

1969-ben a diploma megszerzését követően az uránbánya mélyfűrészi karotázs csoportjánál műszerkocsin ülő operátorként elsőként detektálta a Dél-baranyai Bogádmindszent mellett feltárt karbon

szenes-grafitos összletet, valamint a soproni uránérces indikációt. Sok uránlelőhelyi fűrészt karotált.

Mecseki szenes megkeresésre (1970) kutatómérnöki státuszban vállalt munkát a bányageofizikai és gázkiterjesztés-vezérlés elhárítási csoportnál. 1974-től 1984-ig vezette a kutatócsoportot. Alapítója volt a bányakarottázs technológia üzemi

elterjesztésének. Átütő siker után (BKL cikk 1972. évi 1. számú), hasonlóan sikeres volt részvétele az öngyulladás előrejelzését szolgáló izotópos légáthúzás prognózis módszer kidolgozásában. A legnagyobb szakmai sikert kutatásvezetőként a védőtelepes művelés hatászonája kiterjedésének folyamatos nyomon követése jelentette, amit a feltáró vágatok közötti szeizmikus átvilágításokkal oldottak meg. A nemzetközi geofizikai szakma előtt az eljárás ismertetésére az 1980-as európai alkalmazott geofizikusok velencei konferenciáján került sor, míg a művelő szakma előtti ismertetést az 1982-es belgrádi bányászati világkongresszuson tartotta.

1983-ban szerezte meg az NME-n a bányamérnöki diplomát. A következő évben kinevezték a vállalat szervezési főmérnökének. Sajnos „magasabb” szinten döntöttek a mélyművelésű szénbányászat likvidálásáról, így megkezdődött 1992-től a vállalat tényleges felszámolása. A szászvári dolgozók mégis lehetőséget kaptak a saját végkielégítésük bázisán a „bányájuk” bérlésére, mindenképp a későbbi államelnök, Mádl Ferenc privatizációs miniszter, valamint az ipari miniszter, Latorcai János segítségével, akik kiálltak a 100%-ban dolgozói tulajdonú vállalkozási „kísérlet” mellett. Megválasztották ügyvezető igazgatónak, így vált a II. világháború utáni magyarországi első szénészeti szénészeti társaság vezetőjévé és résztulajdonosává (BKL cikk 1993. évi 1. számú). 1995-től azonban esély sem volt a megmaradásra, mert a pécsi szénészeti erőmű az új kormány koncepciójának megfelelően megtagadta a szénátvételt.

A bezárást követően 1995-ben az általa alapított Calamites Mérnök és Üzleti Iroda megbízást kapott a Bataapáti községbe telepítendő kis-közepes radioaktív hulladékártoló bányászati módszerekkel való megtervezésére az Erőterv Rt. szakmai tervező alvállalkozójaként. Büszkeséggel tölti el, hogy minden objektumot oda telepítettek, ahová ők tervezték. Tervezési tevékenységüknek az új programvezetés miatt 2006-ban lett vége. Erre az időre megszerezték az általuk kiválasztott „Máza-Dél Váralja-Dél” védnevű feketeközszen terület kutatási jogát. Munkálataik visszaigazolták a hatalmas szénvagyon meglétét, pontosították geológiai-tektonikai felépítését (BKL szócikk 2010. évi 1. számú). A leművelésre konkrét megvalósíthatósági tervet és környezetvédelmi hatástanulmányt készítettek. Nem túl nagy kockázatú kijelentés, hogy a Kelet-Mecsek feketeközszen ásványvagyona nemzetstratégiai értékű.

2015-ben, a végzés utáni 46. évben befejezte az aktív munkát minden társasági érdekltségének egyidejű elhagyásával.

Az OMBKE mecseki csoportjában vezetőségi, a Magyar Geofizikusok Egyesületének, valamint a Baranya Megyei Mérnöki Kamarának tagja, mely utóbbi szervezet 2011-ben az Év Mérnöke címmel tüntette ki.

Földtudományi repertórium

Toth Álmos, a Magyarhoni Földtani Társulat Tudománytörténeti Szakosztály volt elnöke, évek óta dolgozik egy földtani tudománytörténeti repertórium létrehozásán, amelyet közkinccsé kíván tenni.

Mostanáig mintegy 2300 tételt dolgozott fel, és vitt be számítógépbe. Tisztelettel kéri a kollégákat, tagtársakat,

hogy küldjék meg számára szakirodalmi munkáik címét, elérhetőségét Word formátumban e-mailben (tothalmos1@gmail.com), vagy kinyomtatottan postán (1112 Budapest, Gulyás utca 2/A fsz. 3.).

Tematikáját tekintve a következő típusú anyagokat várja: minden földtani kutatással, megismeréssel kapcsolatos tudományos és ismeretterjesztő mű és megemlékezés, nekrológ, emlékbeszéd.

Szerkesztőség